

[Edel Saunte.]

derfor, det er lykkeligt, at man i udvalget er kommet til det resultat, at uanset om det kan siges at være frihedsberøvelse eller ej, skal der åbnes mulighed for en domstolsprøvelse af sådanne fjernelser. Udvalget har derefter overladt til domstolene og fremtiden at afgøre problemet om, hvorvidt fjernelse af børn er frihedsberøvelse eller ej, og har kun beskæftiget sig med det ene praktiske: hvorledes skal denne domstolsprøvelse foregå?

Efter den højtærede ministers forslag skulle der oprettes en særdomstol, men også på dette område var der en del uenighed i udvalget. Nogle syntes, at en særdomstol var den helt rigtige løsning, andre syntes, at behandlingen af disse sager burde gå til underretterne, som det hidtil har været tilfældet, og en tredje fløj anså det for rimeligt, at en sådan prøvelse foregik alene ved landsretten. Dette punkt er vi dog enedes om, idet vi har fundet en helt tredje løsning. De, der mente, at den administrative domstol var den bedste, havde den opfattelse, at det var nødvendigt, at domstolene blev suppleret med fornøden sagkundskab, dels inden for det børnesaglige område, dels inden for det børnepsykiatriske område. Det administrative udvalg, som var nedsat, og som afgav den anden betænkning, medens folketingsudvalget arbejdede, var kommet til det resultat, at det bedste alligevel måtte være, at sagerne blev behandlet ved landsretterne, omend med fornøden bistand fra sagkyndige dommere.

Der har været ført en række forhandlinger herom dels i udvalget, dels uden for udvalget, og den højtærede socialminister er efter forhandling med den højtærede justitsminister og med præsidenterne for højesteret, landsretterne og Københavns byret kommet til det resultat, at det i disse sager kan lade sig gøre at supplere landsretterne med sagkyndige dommere.

Jeg er godt klar over, at det ikke ligefrem er med henrykkelse, den højtærede justitsminister har accepteret denne løsning, men han har altså accepteret den, omend med sorg i hjertet. Jeg er også klar over, at præsidenterne for de forskellige retter heller ikke har været begejstret for tanken, men de har akkviesceret ved den løsning, vi i

folketingsudvalget fandt frem til som den bedste, og ændringsforslag nr. 32 til lovens §§ 152 A og 152 B giver nu det resultat, som vi har kunnet enedes om, og som jeg håber i praksis vil vise sig at være en lykkelig udvej.

Domstolsprøvelsen vil nu ske ved landsretten, og landsretten skal suppleres dels med en børneforsorgskyndig dommer, dels med en dommer, der er kyndig i børnepsykiatri, så at de hensyn, der har været de væsentlige for dem, der ønskede en administrativ domstol eller en specialdomstol, bliver varetaget, og således, at sagerne bliver behandlet under skyldig hensyntagen til børnenes interesser.

Spørgsmålet om forældremyndigheden har også beskæftiget udvalget meget. Efter det oprindelige forslag var det således, at der var to slags frihedsberøvelser — det er der for øvrigt stadig — en frivillig frihedsberøvelse, hvor forældrene henvendte sig til børneværnet, eller børneværnet henvendte sig til dem, og hvorved man traf en aftale om, at barnet midlertidigt skulle være under børneforsorgens forsorg, og så den anden form for frihedsberøvelse, hvor man fratog forældrene forældremyndigheden.

Vi har i udvalget indgående drøftet, om det ikke ville være tilstrækkeligt, at man gik over til at have ét samlet system, således at forældrene i alle tilfælde bevarer forældremyndigheden over børnene, men dog således at denne udøves af børneværnet eller børnesagsmyndighederne i den periode, barnet ikke opholder sig i sit hjem. Vi har drøftet sagen nøje med den højtærede socialminister og med den højtærede justitsminister og er kommet til det resultat, at det vil være fuldt ud tilstrækkeligt, at forældrene bevarer forældremyndigheden, men at den udøves af børnesagsmyndighederne i den periode, barnet ikke er hjemme.

I denne forbindelse har også det problem været rejst, om det vil være rimeligt, at forældrene blot kunne aflevere barnet til børneforsorgen og så 3 eller 4 dage efter hente det igen, uden at de omstændigheder, som havde medført anbringelsen af barnet, var blevet ændret. Vi har været meget bange for at begrænse det præg af frivillighed, som den nye lov har, og vi har ønsket, at dette præg skulle bevares i størst mulig udstrækning. På den anden side har vi